

FELSŐMAGYARORSZÁGI HIRLAP

Megjelen minden szerdán és szombaton este
Kéziratokat vissza nem adunk.
Szerkesztőség: Wekerle-tér 671.

Felölös szerkesztő:
Bíró Pál.

Főmunkatárs:
Dr. Buza Barna.

Előfizetési ár: egész évre 5 frt, félévre 2.50, negyedévre 1.25
Egyes szám ára 5 kr.
Kiadóhivatal: Landesmann Miksa és Társaián, Wekerle-tér 502
Hirdetéseket a legjutányosabb árban közlünk.

A házasság.

(Gy. H.) A nők minden téren való egyenjogúsításával egy új kérdés merül fel, melynek megoldása nélkül csak fél munkát végzünk a nőemancipáció még mindig kódós reggelén. Ha azt akarjuk, hogy nőink minden téren, az élet minden fázisában, magasatos hivatásuknak élve, méltóan tölthessék be azon helyet, mely természetük kijelöltetett; fel kell szabaditanunk hölgyeinket a rájuk nehezedő társadalmi kényszer nyomása alól, és nem hogy velünk egyenjogúvá, magunk mellé, de magunk fölé kell őket emelnünk.

Azt mondják, hogy mi férfiak a természet urai vagyunk! Önző, neveléses frázis. Mi lennénk a természet urai, kik egy kecses női láb látására már fejünket vesztjük? Mi lennénk a természet urai, kik egy gyenge nő előtt tédn állva könyörgünk meghallgatásért, szerelemért? — Nem, mi nem a természet urai vagyunk, hanem vadászok, kik rejtett utakon, a tettetés fegyverével lopódunk a védtelen nő közelébe, hogy az ő szenvedése árán, önértetének romjain a gyönyör virágait arassuk, azt a virágot, amelynek magvait nem mi vetettük, a melynek zsege hajtásait nem mi gondoztuk.

A férfi minden jogot magának tulajdonít és minden kötelességet

a nőre hárít. Oszszuk meg e jogok gyakorlását, a kötelességek teljesítését és egy új, boldog korszaknak egyengetjük rögös útjait.

A nőemancipáció ellenségei önkénytelen előmozdító, akaratlan előharcosai a nők egyenjogúsításának. Avagy nem-e a férfiak önzése, hatalmi tulkapásai és hogy egy mondjam cinizmusa érlelte meg nőink lelkületében azon erős elhatározást, hogy alárendelt helyzetükből kilépve, önérejükkel teremtsenek maguknak biztos existenciát, amelyet a természet urai oly féltve őriznek önmaguk számára.

Az agglagények és nőtlenséget fogadó papjaink dacolnak a természet örök törvényeivel.

Hány és hány szegény leány szabadulna meg az élet keserves küzdelmeitől, a cilinderes hiénák karmaitól, ha a társadalom megrogzított szokásai az illem szerencsétlen szabályai meg nem fosztanak oly jogok gyakorlásától, a melyek a férfiak által csak bitortatnak és melyek a nőnek ép oly jogos tulajdonai, mint a természet urainak. Ha rajtam állana, lemondanék e bitortól jogról, mely kizárólag hölgyeinket illeti. Az ő ideális lelkük tulajdona.

Mi is a házasság?

A házasság templom, melybe csak a tiszta, önösség nélküli rokonszenyből fakadt szerelem kapuján lehet és szabad bemenni; a

házasság oltár, a melyen csak az egymást választott két szerelmes mutathat be áldozatot a szerelem Istennőjének.

De tekintünk körül a mai társadalom, hány házasságnak képezi alapját a tiszta, önzetlen szerelem? A házasság mai szervezetében elhibázott dolog; nem egyéb az, mint gunyoszlópa a hűségnek; parodiája az eskünek; forrása erkölcsi sülyedésünknek, az emberiség fokozatos elsatnyulásának.

A mely házasság nem két egymásért hevülő szív közt kötöttet, nem egyéb prostitúciónál, üzérkedésnél a legszentebb érzelmekkel. A mai kor házassága nem eszményi, nem két szerelmes lény egyesülése, de hitvány anyagi érdekeket védő szerződés, a mely szerződésben egyik fél adja a vagyont, az összeköttetést, míg a másik az ifjuságot, a szépséget, az erőt.

Minden házasság úgy a nő, mint a férfi szabad választásán alapuljon. Amíg a nőnek a házasságban szabad, korlátlan választási jogot nem biztosítunk, leánygyermekünket a mai szegénytelen rendszernek neveljük, a házasság csak eszköz lesz, de nem életcél, élet-szükség.

Miként is lehetne egy mai házasság boldog, mikor a leánynak nincs alkalma egy fiatal emberrel egyedül lenni, hogy védje meg hűségét férje oldalán, ha mint

leánynak nem volt alkalma önértetének és ártatlanságának legözhetlen fegyverével visszaverni a hamis, hazug szerelmet.

Boldog házasság csak az lehet, midőn két lény szabadon választja egymást, minden anyagi és erkölcsi érdek nélkül; a midőn a szerelem szüli a vágyat és nem viszont.

A nő nem választhat magának férjét, ő nem nyilatkozhatik mai társadalmi szokásaink szerint azon férfi előtt, a kit szeret; nem rendelkezhetik önmagával és épen azért, míg e lelketlen önző szokást meg nem döntjük, senkinek sincs jogában követ dobni a házasságtörő nőre, senkinek sincs jogában a hütlent hitvest elítélni.

Am micsoda jögon itélnők el azon nőt, ki rabnőként, kényszerűségből lép az oltár elé; lelkében, szívében talán gyűlölettel, talán megvetéstől eltelve teszi ujait a megváltó aranyozott testére, a keresztényi szeretet szimbolikus keresztjére, hogy hűséget, szerelmet fogadjon annak, kit szülői, vagy társadalmi kényszer erőszakolt reá.

A házasság méltóságát, hogy úgy mondjam szentségét csak feltétlen szabadsággal biztosíthatjuk. Én a boldogtalan házasságokért minden átkot a férfiakra vetek.

A hütlenség büne nem egyforma a férfi és nőnél a mai ferde nézetek szerint. A férfitől tenger

TÁRCA.

Egy kis nyugalom.

— Franciából. —

Irta: *Jeanne Marni.*

Férj és nő kocsiába ül s a férj pár szót vált halkan a kocsiával, ki arra lassu ügétésben hajtja a lovait.

— Mit mondtál a kocsinak? kérdezte sajtáságos izgatottsággal a csinos fiatal nő.

— Azt mondtam meg neki, hová hajtson fellett a férj leverten.

— Egyebet nem mondtál neki, Pierre?

— Nem, Alberta.

— És mégis úgy hallottam, mintha . . .

— Nos mit?

— Semmi! mondtá a nő. Csálodtam! De minő szép ma az idő, folytatta némi hallgatás után. És a Champs Elysee a reggeli napban! Oh milyen pompás illat. Miért nem vettünk nyitott kocsi, Pierre?

— Épen nem találtam olyat, nyugtatta még a férj.

— Mint mindig, ha szép idő van; eszék csak az eső! . . . Ereszd le kérlek az ablakot, hogy lélegezhessek.

A férj engedelmessékedett és mindkét oldalon leeresztette a kocsi ablakát.

— A levegő enyhe, mondtá a nő a kocsiablakon kihajolva . . . oh . . . olyan enyhe! ma bizonyosan nagyon szép lesz kinn a vidéken.

— Igen, mondtá Pierre. És én valóban örülök, hogy pár napra kivágyódtál Michel doktorhoz. Az nagyon ügyes ember! kitünően fog tégedet kezelni.

— Nekem nincs szükségem orvosra, sem ügyes kezelésre, hiszen nem vagyok beteg, vetette ellen a nő. Tudom már, mi bajom. Csak egy kis nyugalom a zöldben. Nincs egyebre szükségem, csak egy kis nyugalomra a zöldben. Ha te Michel barátod valami más akar nekem beadni, elkergetem őt — azt mindjárt megmondom neked. Nyugalom és virágok, meg levelek, ez az egész s utóvégre ez olyan kevés.

— Lásd, mondtá a férj és mindet felfogod találni Michelnél. Gyönyörű birtoka van. Egy kiterjedt róna közepén — hatalmas rétek, egy folyó, inkább csak patak, de olyan tiszta és átlatzó és erdők, pompás erdők! . . . Majd meglátod.

— Én, megfuladok az erdőben . . . sohasem megyek az erdőbe! mondtá ijedten a fiatal asszony. Kijárok a szabad mezőre; leülök egy-egy fa alá és kinézek a rónára; nagyon szeretem a rónát . . . a végtelen égbolttal fölülte s a messze: messze szemhatárral.

— A Michel háza egy magaslaton fekszik, jegyezte meg a férj.

— Oh az pompás! örült neki az asszony. Reggelenként kinyitom az ablakomat és nézem, hogyan kél fel a nap. Láttad te már valaha, amint olyan ünneppélyesen lassan felszáll? És ha aztán kibontakozik mint egy óriási vörvirág, akkor így szólók hozzá: »Nos

tedd a kötelességed: dolgozzál, dolgozzál; én aludni megyek.« Leereszttem a függönyeimet, elnyujtózom az ágyamon és alszom . . . alszom mosolyogva, boldogan, hogy alhatom, míg a nap dolgozik.

— Hát olyan fáradt vagy? szegény édesem? kérdezte mély sajnálkozással Pierre.

— Több mint fáradt vagyok: izé . . . de nem fogsz aggodni, ha megmondom, hogy mi vagyok? . . .

— Nem!

— Hát akkor miért nézesz úgy rám? Miért kandikálsz minden elmenő után? Van valami különös én rajtam? Nem jól áll a kalapom? Csunya, nevetséges vagyok? Beszélj hát!

— Ne kiabálj! Nagyon szép vagy! Csak ne kiabálj! csillapította a férje.

— Hiszen én nem kiabálok, felelt halkabban Alberta. Hallgass csak ide, egy titkot akarok rád bizni . . . egészen halkan beszéllek, ugy-e bár? Senki sem hallhat meg? De ki is hallhatna a kocsikerékek zörgésétől? Halld, Pierre? Én több vagyok mint fáradt. Én . . . de ne aggodjál . . . én meg vagyok halva!

— Kedves kis Albertám, szegény, szegény nőm! Mondta a férj megtört hangon.

— Már rég halott vagyok, több mint egy éve. Csak mert magamat nagyon összeszedtem, látszott, mintha élnék . . . ez mégis különös, ugy-e? Hát te nem is csodálkozol azon, a mit neked mondot?

— Nem, tudom! . . . felelte kétségbeesetten a férj.

— És tudod azt is kérdezte Alberta, melyik pillanatban szüntem meg élni?

— Ne beszélj arról! kerlelte a férje . . . nagyon felizgatod magadat vele.

— Éppen nem! mondtá a boldogtalan asszonyka. Tévedsz; nem is hat rám. Akkor szüntem meg élni . . . várj csak . . . éppen december 19-én este, mikor Julien elutazott.

— Ugyan hallgass hát! Hallgass! Mindenre kérlek!

— Visszajöttem haza s asztalhoz ültem veled és a gyermekekkel. Tudod még? Nem szóltam egy szót sem, nem ottam . . . Nagyon különös szemeim lehettek, mert mindnyájan olyan rémületen néztek rám. De nem volt többé hatalmam a szemeim fölött, nem engedelmessékedek nekem többé, azt tették amit akartak, egészen a saját tetszésük szerinti! En míg a testem legjobban szeretett volna a földön — nem, a földben elnyujtózkodni, kényszeríttem őt hogy lépéseket tegyen, jöjjön, menjen, vendégeket fogadjon! . . . Ha fűrésztöttem és illatszerezrel kentem be a testemet, egész csendben nevetnem kellett magamban . . . Milyen komikus, gondoltam magamban, egy holttestet fűrésztelni, kendőzni. Ha tudnák az emberek! De senki sem sejtett semmit. Sőt bókákat mondtak nekem! »Még sohasem volt ilyen igazod! Ah, ah! és a barátim: »Neked illik a szerencsétlenség; ha Julien így látta, tüstént beléd szeretne! Képzeld csak, azt mer-

sokat követelünk, míg a nőtl csak egyet: a hűséget. Vajjon sokat kívánunk-e ezzel? Igen, sokat. Zsarnokok, telhetetlenek vagyunk. Addig, míg a házasságban a nő szabad választó jogát nem biztosítjuk, nincsen jogunk ez egy tulajdonra, a hűséget követelni. És ha van kit elítélni a nő hűtlenségeért, úgy az ismét csak a férfi, ki szerelmet keres a nőben, mielőtt azt meghódította volna, ki azt kíván a nőtl, a mit ő nem viszonzhat.

A legutolsó pór leány is meg képes hódítani egy szent életű embert; és ugyancsak a legutolsó pór leány vissza képes utasítani egy Apollót is.

A házasságnak csak egy erénye van: az őszinteség; egy bűne van: a hanyagság; egyetlen büntetése: a halál.

— **Ismét a Petőfi-ünnep.** A Zemplén látható legfőbb ügyvédjének Dongó Gy. Géza szerkesztő-kollegának szörnyen zokon esett, hogy mi az ünnepelést tusoló működés-t megint fölemlegettük.

Izonyu nagy pózzal ront nekünk. Egyenesen nekünk. Az interpellációt azonban egy szócskával sem említi. Igazán ez a hirlapirás szentségének tőkeletes fogalma! Tessék csak annak a szentségnek a fogalmát jobban megismerni.

Tehát: A Petőfi-ünnepelést megpendítettük Zemplénvármegyében. — A Zemplén azután — amint szóról szóra közöltük a hírt — azt írta, hogy Dókus Gyula állott a rendező bizottság élére — szóval, hogy a város közművelődésügyi bizottsága vette kezébe az ünnep rendezését. Azután az is állott ebben a hírből, hogy a város „mellőtan” szándékozik megünnepelni a Petőfi emlékét.

Ennek fölülte örvendett minden igaz magyar hazafi, a ki tiszteli és becsüli hazája nagyjait.

Egyszerre az a hír terjedt el, — a minthogy úgy is lett, — hogy sem

Dókus Gyula, sem a közművelődésügyi bizottság, sem a város nem rendez Petőfi ünnepet. Megkérdeztük udvariasan a Zemplént, mennyiben igaz a híresztelés? Megkérdeztük állja-e a fent említett hír valóságát? Mert itt vagy a Zemplén nem mondott igazat, vagy valami okból állottak el a bátor hazafiak az ünneplés rendezésétől.

Minderre a Zemplén egy szóval sem felelt. Am mi is hagyjuk volna a dolgot. Amint lapunk főmunkatársa oly szépen írta meg, — nem méltó a nagy költő emlékéhez, hogy az opportunus lakaj hazafiak ünneplést tusoló működésével bibelődjünk.

Amde a Zemplén látható legfőbb ügyvédje egy az ünnep alatt közbekiáltással, mint azután is a rákövetkező vásárron meg nem allhatta, hogy a neki keserű interpellációért bosszút ne álljon a Felsőmagyarországi Hirlapon, mondván: „ne csak hivalkodjunk vele, hogy így meg úgy, hogy mellőtan ünnepeletünk.” (Már t. i. mi.)

A Zemplén tehát a sima hangu interpellációra még hetvenkedve és leckézeteve válaszolt, a nélkül, hogy mai napig felelt volna arra vajjon igazat mondott-e vagy sem. Kénytelenek voltunk ezt a leckézett hangot keményen visszautasítani.

Nagyon furcsának találja, hogy mi hazafias érületünkkel és viselkedésünkkel szemben senkitől semmi néven nevezendő leckét el nem fogadunk. No hát ezt még egyszer megmondjuk.

Hogy pedig a hirlapirás szentségéről is szójt ett, hát olvassa el azt a vezércikkünket, amelyet *Diószeghy* szolgabíró levelével kapcsolatban írtunk, még mielőtt az ő kirohanásából próbáltuk volna ezt megtanulni.

Abban a személyes élt cikkünkben legnagyobb bűnül rójjá fel, hogy üres szálmát csépelünk. Természetesen nem tessék neki, hogy a leírásunkban *Széll* Kálmán esanádmegei elmultakra foglalkozva, azt a bizonyos *papírállítást* is felemlítettük. Nem lesz üres a szalma, ha bővebben is pertraktáljuk. Addig tessék megelégedni a szálmával.

Különb az ilyes hangu kirohanásra, — a mely minden tisztességes fegyver félredobálásával ismét csak farizeus tempóval a nyílt kérdés elől tér ki — igen kevés szavunk van.

Elmondottuk a tiszta tényállást. Vi-

ték nekem mondani! Ugy-e Pierre, ti férfiak nem szerettek megint bele olyan nőbe, akit nem kedveltek? De mi lelt? Te sírsz!

— Nem! mondta Pierre.

— Nem szabad sírnod! Sohasem szabad sírnod! Az untatja az embereket, eltoppítja a részvétet. Nagyon jól láttam. — Lásd mikor még nem haltam meg... annyit, olyan keservesen sirtam, mikor láttam, hogy Julien, akit imádtam, hazudik, megcsal... oh, az annyira fájt, hogy meg kellett őt vetnem és mégis szerettem, hátaratlanul szerettem őt. Kegyetlenebb győtrelem nyincsen ennél. El sem képzelheted mennyire fáj az, szegény Pierrem! Azt áll kell élni, hogy megérthesse az ember!

— Add ide a kezidet, a te kedves kis kacsódat! mondta Pierre mosolygva. Ne igazod fel annyira magadat. Nézz rám, néz a férjedre, a te öreg, jó Pierredre! Ugy! Ugy! (Szeliden simogatja az asszonyka haját.) Te szépen viseled magadat, édesem, hallgatni fogsz arra, amit Michel mondani fog, ugy-e?

— Hogy-e aludni? kérdezte Alberta.

— Mindenesetre! De egy új kurát akar nálád alkalmazni, melyet ő talál fel.

— Nem, nem, nem! Azt nem akarom!

— Hiszen nem is tudod édesem, hogy miben áll az. — Ne mondj hát előre, hogy te nem akorod. Az nem okosság. Megmagyarázom neked ezt a kurát, ahly van nála egyszerűbb. Ha aláveted magadat, nagy csodálkozásodra egy reggel egészenesen ébredsz fel s boldognak, élőnek fogod magadat érezni; élőnek mint akkor — tudod

még mikor először hozzátok mentem és megkértem a kezedet?

— Es könnyűvé teszi megint az ön szegény szívemet is, mely most úgy nehéz, mintha egy márványtömb volna bennem?

— Olyan könnyűvé, mint egy kis gyermek szive, nyugtatta meg a szerencsétlen férj.

— De az emlékezés Julienre? Mit fog a doktor ezzel csinálni. Fel fogja azt újra eladni engedni?

— Nem! Ezeket a gonosz órákat feledni fogod, mondta a férj. Feleded, mint az álmokat, melyeket lázas álmodunkban látunk. Az leszsz, a mi voltál, mielőtt ezt az embert megismerted, megszeretted.

— De nem félsz tőle, hogy elvesztem az eszemet, hogy ha megint föltámadok! Tudod-e hogy mégis jobban szeretnék holt lenni, mint örülni. Most nem félek senkitől, mert hiszen úgy teszek, mintha élnek. De ha megőrül nek! Oh, az izonyatos volna! — De hol vagyunk Pierre? kérdezte a kocsiablakon kinézve.

— Tüstént ott lesznék. Látod amoda, azt a magas rásos kaput?

— Ilyen közel Párishoz? És van ott folyó, rét, erdők és nagy síkság?

— Igen, egy régi kastély az, melyet Michel beteg felvételére rendezett be.

— Betegek? Miféle betegek?

— Fáradt, kimerült emberek számára, akiknek nyugalomra, békére van szükségük (A kocsihoz.) Kocsis! Csöngessen be és hajtson be az udvarba!

Pár pillanat múlva a kapu feltért a kocsi begurult a kapun, mely tompa dörgéssel zárult be mögötte.

lágosan látszik abból, ki a hamiskodó? Abban igaz van a Zemplén-nek, hogy neki kellemetlenkedők vagyunk, mert előszerjék, hogy nagyon kellemetlen volt neki az interpelláció, a melyre érdemlegesen még máig sem felelt.

HIREK.

— **István napja.** Kedélyes névünnepelekre jött össze szombaton városunk előkelősége a vármegyeháza szépen díszített termeiben. A megjelentek mind vendégei voltak Molnár István főispánnak, aki igazi magyar vendégszeretettel fogadta a társaságot és pazar bőkezűséggel gondoskodott mindenről. A hivatalos üdvözlés este fél 9-kor volt. mikor Matolay Etele alispán az összes tisztviselők élen talpraesett szavakkal tolnacsolta a jó kívánatokat. Az ősz főispán szívélyes szavakkal mondott köszönetet és kérte vendégeit, érezzék otthonosan magukat. Az asztalok körül csakhamar vidám zsvaj, poháreségek keletkezett, hangzottak a tósztok mindaddig, míg a cigány el nem kezdte húzni a talp alá való nótákat, amire aután táncra kerekedett az egész társaság. A hölgyek közt ott voltak: Csörghőné Molnár Leona, Dókus Gyuláné, Bajusz Józsefné, Dókus Ernőné, Molnár Bélané, Ehler Gyuláné, Baris Arpádné, Malonyay Tamásné, Dongó Gézáné, Petz Mathild, Tomcsányi Gizella, Mechner Icus, Pajzos Anica, Dongó Mici, Hammersberg nővérek, Kellner Bella, Maulks Mariska, Szerdahelyi Adrienne, Szerviczky Sarolta, Mattyasoszy Sárika, stb. stb. A fiatal Wekerle, az ünnepeit főispán unokája, jó példával járt elő és a vig társaság még a hajnali órákban is pompás kedvvel poharozott és táncolt.

— **Kir. tan. hirlapirás.** A szomszédos vármegye hirlapiradalmának egy agilis tagját érte a minap a király kegye. Horváth Ödön dr. egyetemi magántanár, jogakadémiai dékán és az Eperjesi Lapok főszerkesztője — királyi tanácsos lett. A kitüntetett mint a Széchenyi-kör főtitkára nem egy érdemet szerzett a közművelődés, de különösen a felvidék magyarosodása terén. A vidéki hirlapiradalom uttörő és fíradástog nem isméről tagját érte ez a kitüntetés és mi, a kiknek ezt a hírt jól esik regisztrálnunk: őszintén üdvözljük kollégánkat a zsurnaliztikában.

— **Esküvő.** Koldu György gyógyszerész és hó 22-én esküdött örök hűséget Lehoczky Rózsika kisasszonynak.

— **Visszahelyezés.** Kovács Endre kegyesrendi tanár, kit Lévárba helyezték át, mint értesülünk a rendkormány visszahelyezte s továbbra is városunkban marad.

— **Az ipartestület munkakiállítására.** F. hó 20-án, Szent István király napján, sikerült segéd- és tanone-munkakiállítás rendezett a helybeli ipartestület. — A kiállítás színhelye: a Bock kert nagy terme, telve volt esinosabbnál esinosabb munkával, melyek közt különösebben az asztalos munkák részeseültek kiválóbb figyelemben.

A Jacekó István, Schwartz Sámuel, Benke Pál, Dubay, Majoros András, Gyurkovits Géza, Pachár Bertalan asztalosok műhelyeiből sok szép, gondnal és izléssel kiállított tárgy részeseült dícséretben és jutalomban.

A Zubay György műhelyében készült szücs munka, a Kollár János műhelyében készült kőfaragó munkák, a Kiss Ernőtől került műfaragászati munkák, a Móré Dani, Bacskovszky, Székely Mihály, Hanissák műhelyeiből kiállított magyar-szabó tárgyak, az erősen, jól kidolgozott számos eszmadia és cipész munka megérdemelt figyelemben részeseült.

Csinos szíjgyártó munkákat láttunk az Orosz Mihály tanoncától, — szépen és szakértőileg kidolgozott tervrajz volt a Jankovszky Istváné, szép rajz a Sztrake Rudolfé, Lukácsovits József és Maláricsik Pál, Király István lakatos műhelyei, Tóth András kovács műhelye nagy

ügyességre valló munkákkal voltak képeselve.

A Boldy Mihály kerékgyártó, Keszler Mór kefékötő, Kiszi Kálmán kötéverő, Schleich Ferenc bodnár, özv. Glücné könyvkötő műhelyéből kiállított tárgyak a legkomolyabb kritikát is kiállították.

Összesen 156 tárgy volt kiállítva, melyeket egész nap nagy közönség látogatott meg s d. u. 5 órakor 210 korona jutalom díj és több diesérfi oklevél lett a tanoncok közt kiosztva.

— **Nagy adomány.** A rutlén segély akció kiterjesztése tárgyában e hó 7-én tartott ülés tárgysorozata egyelőre nem jeltett ponttal bővítették ki, mely szerint elnöklő Egan Ede min. biztos javaslat alapján elhatározták, hogy Bergrvármegye felvidéki szegénysorsu földműveseinek felszegélyezésére segítő-egyesület alakítanak, melynek feladata leendő a szép cél érdekében a társadalom tehető körében adományokat gyűjteni. Az adakozást borostyánkői Egan Ede miniszteri biztos e. er frtnyi adománnyal kezdte meg. E nagy adozat számokban is kifejezi azon lelcs odaadást, melyvel a miniszteri biztos ur a magasztos ügyet szolgálja. Vajha szép tette nemes versenyt keltené a társadalom tágas körében.

— **Az 1848** című hetenként 2-szer megjelenő politikai lap Miskolcon megzúnt. Feladás szerkesztője és kiadója Fényes László, Budapestben a Reggeli Újságot vette át.

— **Az ipartestület táncestélye.** A nyári mulatságok legnépesebb mulatsága zajlott le. hó 20-án, az ipartestület táncestélye. A kissé hűvös idő sem riasztotta vissza az iparos osztályt attól, hogy magát kedvére kimulassa, s oly nagy számban vettek részt, a minő közönségre a Bock-kert nem emlékezik. A tágas nagy terem valóságos tömve volt táncosokkal és táncosokkal, s a nagy tömegnek lehetetlen volt a négyes-re felállania. Dandás—Lukácsnak pedig annyit pihenőjük sem volt, hogy megdermedt ujjakkal ki-gyenesítsék. Este 8 óratól világos reggelig tartott a tánc kitoró jövedvel, s a több mint 100 pár táncos csaknem egyszerre hagyta el a termet és tért jól eső nyugalomra. A jótékony célra is szép összeg jutott, mert dacára az igen csekély belépti díjnak, több mint 400 korona volt a bevétel. A rendező fiatalágnak mindenesetre nagy érdeme van a táncestély sikerében, de az is elvitatathatlan, hogy az ipartestület tagjai önszenetartásban, egyetértésben vannak, s a testületet alkalom adtan szívesen támogatják.

— **Megvadult lovak.** E hó 22-én kedden a Kazinczy utcán egy részeg kocsis által hajtott lovak megvadultak és örült gyorsasággal vágattak végig az utcán, ugyannyira, hogy néhány ember majdnem a kocsi kerekéi alá került és csak lélekjelenlétüknek köszönhető, hogy a fenyegető veszély elől élve menekülhettek. Végre a hetivásári nép fogta el a lovakat kocsiostól, kit a feldühödött asszonynépség megragadva, a rendőrségnek szolgáltatott át.

— **Értesítés.** Becces tudomására hozom a t. szülőknék, hogy a helybeli „Carolineum” leánynevelő intézet elemi és polgári iskolájában a beiratások szeptember hó 1-től 7-ig fognak megtartatni még pedig délelőtt 8—12-ig és délután 3—5-ig. Szeptember 6 és 7-én felvételi, javító és magánvizsgálatok, 10-én ünneplés „Veni Sancte” és törvényfelolvasás, 11-én rendes előadások. A polgári iskola I. osztályában új tanulók léphetnek, kik az elemi iskola IV. osztályait sikerrel végeztek. Az V. VI. osztályát végzett tanulók felvételi vizsgálaton az osztályba vétetnek fel, melyre ismereteiknél fogva képeseknek találhatunk. Javító vizsgálatot csak azon tanuló tehet, ki egy, vagy két tárgyból kapott elégtelen osztályzatot. Ezek tartoznak magukat az igazgatóságnál bejelenteni. Tandij: I. II. polgári osztályban 2 frt, III. osztályban 3 frt és a IV. osztályban 4 frt.

havonkint. A francia, mint nem kötele tárgy külön 1 frt. havi díjazás mellett kívánatra tanítatik. A IV. osztályban a francia a tandíjban foglaltatik. Külön órák vehetők német és francia nyelvből, zongora és cimbalomból, nílrajz és festészetből továbbá kézimunkából. Bővebb felvilágosítást az intézet főnöknője bárkinek szívesen ad. — *Maximilián* int. főnöknő.

— **Helyreigazítás.** *Odry* Lehel a m. kir. operaház volt baritonistája és *Várkonyi* Béla, lapunk előző számában közölt »Ungvár rémülete» című közleményre vonatkozólag annak helyreigazítására kérték fel bennünket, hogy az Ungváron, Munkácsra és másutt tartott hangversenyük egyike sem tartott kerthelyiségben, hanem vagy vízgödőben, vagy a vármegyeháza dísztermében.

— **Régi haragosok.** Kis-Cigándon Csáky Károly és fia József férgek keresték az alkalmat, hogy haragosokkal Bodnár Daniellel leszámolhassanak, végre a minap balsora összehozta velük, a mikor favillakkal Bodnár annyira megverték, hogy a sérülések következtében másnap meghalt. A tettesek ellen megindították a vizsgálatot.

— **Utcai harc.** Régi szokás már Ujhelyben, hogy István napkor a falu népe Ujhely utcáit harcúrré alakítja át. Véres tetemek, levágott testrészek hevernek olykor ott, a harcban résztvevőket corpus delictumaként. Az ez évi csepetében Borsi és Csörgő népe tüntette magát ki. A későn megjelent rendőrség, kis számánál fogva sem birt a rendezavarokkal, kik egymást alaposan összeverve csak az est folyamán hagyták el a harc színterét. Vált Káköczi utcát és a csörgői utat.

— **Hű gazdasági cseledek jutalmazása.** Azok a gazdasági cseledek, akik negyven évig megszakítás nélkül kifogástalanul egy birtokon szolgálták, megkapják azt a díszérmet, mely a király hű szolgálatok kitüntetésére ötven évi uralkodási jubileuma alkalmával alapított. Darányi Ignác földművelésiügyi miniszter, miután eddig a hatóságok és birtokosok különféle módon jártak el, — most értesítve a törvényhatóságokat és a gazdasági egyesületeket arról, hogy az igény megállapításának mi az útja módja. A miniszter kívánsága szerint: a birtokosnak két tanu előtt aláírt bizonyítványt kell adni arról, hogy a kitüntetésre ajánlott egyén tényleg negyven évig megszakítás nélkül, kifogástalanul szolgált birtokán, — a járási főszolgabírónak pedig a bizonyítványt hitelesíteni kell azzal, hogy az ajánlott egyén magyar állampolgár. Ezt az okmányt aztán vagy az alispán vagy a gazdasági egyesület útján kell fölterjesztetni a miniszterhez.

— **Baltház előadása.** Baltházár három estére terjedő büvész előadása kevés közönség előtt, de annál nagyobb sikerrel folyt le a sátoralja-ujhelyi városi színházban. Érdekes büvészmutatványokat mutatott be, mit a közönség tapsokkal honorált. Űgyessége némely mutatványnál igazán remekül mutatkozott. Bizony nagyobb pártfogást érdemelhetett volna.

— **Uj paragrafusok.** A m. kir. államvasutakon a ránk következők szeptember hónap első napjától kezdve a személy- és podgyász díjszabás némi változást szenved. A módosítás leglényegesebb része abból áll, hogy annak az utasnak, aki tizenegyedik vonalszakaszú jegyet vált, meg kell mondania, hogy hova utazik. A vasuti pénztárnál a jegyre a megnevezett állomást följegyzik s így a jegy tulajdonosa tovább nem utazhatik. Eddig az ilyen jeggyel utazó utas bárhova mehett és bárhol is kiszállhatott. Ide vág az új paragrafus is, amely elrendeli, hogy a tizenegyedik vonalszakaszú jegyet csakis olyan vonatokhoz adják ki, a melyeknek kellő csatlakozásuk van a amelyekkel a rendeltetési állomás legyorsabban elérhető. E két intézkedéssel az eddig itt-ott előforduló manipulációkat kizárják, megakadályozva azt, hogy egy jegy-

gyel két utas utazhasson. Aki eddig a jegy megváltása után határozta el magát arra, hogy magasabb kocsiosztályban vagy magasabb rangú vonattal utazik, a pénztárnál válthatott potjegyet s ott fizette meg a pótdíjat is. Ezentúl a megváltott jegy mellé potjegyet csak a vonatokon adnak ki. Ezt a szolgáltatást a kalauzok teljesítik. Szomszédos forgalmu jegyekkel azonban sem magasabb kocsiosztályba, sem magasabb rangú vonatba átszállani nem lehet. Szeptembertől kezdve a vasut kombinált menetjegyeket ki nem ad, azt azonban megengedi, hogy egyes részvonatokra személy- és gyorsvonatu jegyeket az utasok külön-külön válthassanak. Igen lényeges újítás történt a menetdíjkezelvények tekintetében is. Szeptember elsejétől ugyanis olyan menetdíjkezelvény, a mely szerint harmadosztályú jeggyel a második osztályban lehet utazni, nem lesz. A kezelvény abból fog állani, hogy az utas a használt osztályban a felét fizeti, a mi azt jelenti, hogy menetdíjkezelvényt használók először benn tehetik meg az utat. Erdekes az is, hogy a 4—10 éves gyermekek ezentúl szintén féljeggyel utazhatnak, még pedig a szomszédos forgalomban is. Megszűnik tehát itt a régi rend, hogy például a második osztályban menő gyermeknek harmadosztályú jegyet kelljen váltani. A gyermekek tehát szintén nyerne az újítással. Ami az évi bérletjegyek egy részét illeti, az a jövő évtől szintén változást szenved. Az éves bérletjegyek, már t. i. a harmadik osztályúak, a gyorsvonatokra nem lesznek érvényesek, vagyis azokhoz gyorsvonatu potjegyet váltani nem lehet, mert csakis személyvonatokon használhatók. A podgyászdíjszabály terén történő változás azokra nézve nem lesz előnyös, a kik több podgyászzal utaznak, mert szeptember 1-sőtől a díjat nem a csomagok tényleges, hanem a csomagok össz-súlyának átlaga után számítják, ami az utasokra nézve megtakarítással fog járni. Megemlítjük még, hogy azt, a ki peronjeggyel a kocsiába lép, vagy aki a pályaudvart jegy nélkül hagyja el, legalább is 6 korona bírsággal sújtják.

— **Eladó szőlő.** Nagyon jutányosan eladó a Hegyalja legszebb helyén, központján több legjobb fekvésű, első osztályú szőlő. Egy 16 holdas darab, a melyből 9 hold már termelő állapotban, egy másik 18 holdas csoport a leghíresebb szőlőhegyeken, belőle 9 hold már teljesen termő. Kisebb darabok: egy 2 és fél holdas, egy 1 és fél holdas beültetett, egy 3 és fél holdas parlag terület a legjobb helyeken, s még több más parcella. Bővebbet a kiadóhivatalban.

— **Okleveles tanítónő lecke-órát ad.** Bővebbet a kiadóhivatal.

— **Izr. családból való gimnásiumba járó 2—3 fut teljes felállításra előnyös feltételekkel elfogadok.** — **Markovics Sarolta főtér 483. szám.**

— **Jó házból való flu Nagy Ferencz fűszer-üzletében tanulóul felvétetik.**

KÖZGAZDASÁG.

A vidék mozgolódása.

Valami változás következik. Mozog a vidék és mozognak azok a körök, a melyek a vidék fejetején eddig oly kényelmesen gyönyörködtek önön nagyságukban.

Mint mikor alul megindul a vízmosta hegy s utána ingadoznak az egyensúlyt kereső ormok.

És a mi fő: ennek a természeti képeknek akadnak fotografai, még pedig a szeretettremelőt fővárosbeliek között, akik pedig szívesen szüverkenedtek eddig szintén a vidék felett.

Itt is, ott is erős hangok emelked-

nek olyan irányban, hogy elég legyen már a centralizációból, a főváros dédelgetéséből, tulhizlalásából, mert nem bírják tovább, az áldozatot nyújtó nélkülözést az elgémberedett vidéki tagok.

Az ország ma holnap olyan lesz a fővárossal, mint a nagy fejű törpe, aránylagosan fejleszteni kell tehát a vidéki testrészeket is és itt első sorban a vezető szerepet vivő vidéki nagyvárosok jönek számba.

Egyik fővárosi lapársunk után vidéki kollégáink is foglalkoznak a témával, melyek nyomán — a vidéki kiállítások ötletéből — ilyenforma következtetésre jut:

Szerencsés gondolat a szegedi kiállítás rendezése. És nem kevésbé helyeselhetjük a pozsonyi szűkebb körű kiállítás eszméjét. Mert mind a két törekvésben azt az irányzatot látjuk megnyilatkozni, a mely a vidék emelését célozza és egyuttal ellensúlyozza a fő- és székvárosnak azt a felszívó hajlandóságát, amellyel a magát immár táplálkoni képtelen metropolis a vidéktől elhódított gazdasági erőkből akarja a maga életfontalát erősíteni.

Tenni kell máris valamit a vidékért, a mely a tévesztett kormányzati politika következtében közönséges adófizetője lón a fővárosnak, anélkül, hogy évtizedek óta fizetett adója fejében valamit kapott volna.

A vidéki mezőgazdasági és ipari kiállításokban s abban az általános érdeklődésben, mely most e kiállítások előkészületeit kíséri, ma örömmel látjuk kezdetét annak az irányzatnak, amely a vidéket s a vele elválaszthatatlanul összekötött mezőgazdaságot ki fogja emelni abból a nyomott helyzetből, melyet a vidékre s ezzel a mezőgazdaságra az a veszedelmes tan ró, hogy csak a főváros van hivata gazdasági események keretűl. Dehogy, sőt ellenkezőleg, ez a főváros, a mely a merkantil rablógazdaság erős lovagára, ez a főváros, a mely fészke a munka nélkül gazdagodni vágyó spekulációnak — minden jogát elveszítette arra, hogy tovább is hízalattassék benne a vidék rovására a kozmopolitizmus. A vidéknek többé nem szabad a főváros rabigájában gőnyedni, a felszabadulásnak meg kell kezdődni az egész vonalon és ebben a munkában épen a vidéki kiállításoknak jut a jelentékeny rész.

Helyes a beszéd. Mi is csatlakozunk kollégáink véleményéhez, csak azt óhajtjuk, hogy ez a téma ne nyári ugorkák közt termett legyen, hanem legyen az mag, melyből tölgy kél ki s mind erősebb hajtásokat mutat s mind nagyobb és nagyobb területet fog koronázni alá.

Oly szerény és oly naiv a vidék. Lám, elégséges neki már a fának az élkelzett álma is, már ennek az árnyéka is hűsíti nyári tikkadt szomjúságát.

Hát még ha igazából gyökeret ver a fa s végre a vidék is kezdi elismerni majd, hogy gondolnak rá is az állam-bölcsek és nem csak azért van a világon, hogy törzsen magasra kusszék s fönn himbálódzék a nagyvirágu tők.

A hazáért meghalni díszes, de élni mégis csak jobb, mondja a megjavított klasszikus és így vannak meggyőződve a vidéki városok is.

IRODALOM.

**** Görög műemlékek feltámasztása.** — Az archaikus görög művészetnek legszebb emléke a »Krithias és Nesiot-hes»-féle szoborcsoport. A műalkotásnak történeti a tárgya. Szarnokok uralkodtak Athénben. A tyrannus ifjabb fia Hipparches, megsértette Harmodiost,

Aristogeiton barátját. Ezek ketten összeesküdtek a tyrannus egész családjá ellen s 514-ben le is szúrták Hipparchost a panathena ünnepeken. Tetők következménye később a szarnok-ság intézményének bukása volt. Az atheni nép hálaául őrizte hősiektük emlékezetét. A városban érc szobor állott, a fejlődő görög művészet egyik legelső emléke, melynek másolata legalább töredékekben ránk jutott. A két hős magasra emeli karját, hogy leszúrják a szarnok Hippacst. Drámai hatású jelenet ez. A márvány kezelése még antik módot mutat, de az egészen fejlődő művészet geniuszának ereje látszik. A könnyű köpeny redőinek, a hátra feszített láb izmainak kidolgozása mesteri kézzel vall. Kár, hogy az egyik alaknak a feje letört s később lijsiposi fejlel pótolták.

A költők is az ő dícsőségüket zengték. Maga Arany János fordított le egy görög költeményt, mely az ő tetőket dícsőítette. (Kallimachos után.)

»Mirtus lombja közé fonom be szabályam, Mint egy Harmodios s Aristogeiton, Mikor a szarnok Hipparchot megölék S egyenjogúvá Athén lakosait tevék.»

A szarnok ölké szobra, s a würtzburgi edényrajz hű reprodukciókban jelent meg a *Nagy Képes Világúrtól* 34-ik füzetében. A tizenkét nagy kötetes munka szerkesztője Marcali Henrik, egyet. tanár, a görögökről szóló kötet szerzője dr. Gyomlay Gyula akadémikus. Egy kötet ára díszes félbörkötben 8 frt; füzetként is kapható 30' krjával. Megjelen minden héten egy füzet. Kapható a kiadóknál (Révai Testvérek, Irod. Int. Rt. Budapest, VIII., Üllői ut. 18.) s minden hazai könyvkereskedés útján.

APRÓ REGÉNYEK.

A TÉGLA-KIRÁLY.

Irta: *Kemechey Jenő.* (7)

Giza elszápadva hagyta abba az életet s azt gondolta: miért nem vagyok mi mind a ketten férfiak, át tudnám szurni a szívét, a gonoszt! A táblabíró ur egy pillanatra meg azt hajtogatta magában: átmegegyek, felfofozom az apját. De aztán arra gondolt, a mi az egész életét át vezette: a paragrafusra és halgatott. A kis Emődnék, a gimnázistának pedig ez volt a gondatja: van nekem egy főberem, agyonlövöm a kutyát. Elővette a főberét és a Kovácsék jegenyefájáról lelétt egy varjút. Az oda hullott fájdalmas károgással a Julcsa kisasszony lábai elé. A vacsoránál hallgatagon ültek mindnyájan. A gyerekek még kérték se merték a friss vajból, a mit a falusi bíróné küldött. Pedig jó az a fiatal retekkel. Szomoruan feküdtek le s Gizácskának nedves lett könnyeitől a párnája.

— Ha a Frank Albin itt volna, majd adna nekik! — suttozta s ezzel a bizó gondolattal elaludt. Talán nem is aludt, csak szendergelt, a mikor az ablaka alatt fölcsendült csöndesen, fohász-szerűen a cigány-zene nótája: a magasan repülő daruról.

Kibújt a fehér ágyából, lábujjhegyen az ablakhoz lépdelt és kikukuskált a zsaluk közt.

— Az Albin lesz. Csalódott. A Ne haragudjál hozzásimult a hegedű szólásához a Bulcs gondokhangja.

— Óh! az édes Bulcs bácsi, a kedves, a drága!

És tragál. Hamarosan magára kapta a ruháját s kihajolt az ablakon. Bulcs odalépett hozzá. Giza magához kapta a báptya fejét és elhalmozta csókjával. Közbe aztán elpityeredett és zokogásba fullt a csókjá. A cigányok még huztak

nehány nótát s Bulcs elküldötte őket. Micsoda vidám volt ez a másodszeri vacsora! Eszünkbe sem jutott a táblabíróknak elpanaszolni a sok impertinenciát. Másnap pedig a táblabíró ur ráparancsolt az egész családra: a do-logról szó ne essék, Bulcs bácsi olyan jó, hogy kegyetlenség volna megszo-morítani.

Délután Bulcs maga fogta be a szür-két a gíggbe.

— Giza, kimegyünk az erdőnkbe. Szalonát fogunk piritani nyárson. Az lesz csak a fölséges. Aztán savanyu-izes bor jégbehűtve, — fordult a tábla-bíróhoz, — Emőd, az is urali koszt!

A gyerekek is befogták a csacsit, hanem előbb bekukkintottak a két nagy fülébe. A bíró ideadta a kocsiját, az jó volt a táblabíró-párnák. Bulcs a gíggbe ült, Giza mellé. Nagy didáman így vonult ki az új földesuri familia az erde-jükbe — pásztor-pecsenyézní.

A plédekét, a pokrócokat leteríték a auha selymes fűre s rája telepedtek. A felgyújtott széna illata a kö-zelből hozzájuk terjengett. A szakácsné tüzet rakott. A gyerekek hordozták rája a gíz-gaszt s az volt a legény, a ki a lángra csapott tüzet át tudta ugrani. Mire a tűz parázs lett: Bulcs kifáragta a nyársakat s ráhuzta a szalonát. Giza is követelt magának egyet

— Nem, drága hóvirágom, a te fe-hér arcodat ne szállja be a pernye, ne

vörösítse ki a tűz! — mondotta Bulcs s véghetetlen gyöngédséggel simogatta meg a Giza szöke fürtjeit.

Gizának könnybe lábadt a szeme párja.

— Bulcs bácsi, ha te egyszer mást szeretnél, ha te egyszer elhagynál ben-nünket . . .

— Dehogynak, édes.

— Ha egyszer azt gondolnád . . .

— De nem gondolom ám. Egyszer, tavály volt. egy sugár leány, a furdón azt hiszem, valami mágus lánya volt, megzavart, de elmult. Fucs! Elszállott mint a tűzziporka.

Leszakított két szál harangvirágot, azt odátűzte a Giza szöke hajába.

— Most pedig piritok szalonát. A te számodra; itt a kenyér. Friss, Giza. Tegnap reggel vettem.

(Folytatása következik.)

A szerkesztőség üzenete:

Előfizető Szerencs. Felelős szerkesztőnk hol-nap reggel érkezik Sátoralja-Ujhelybe, nagyon szívesen látja Önt holnap.

L. S. V. Csémernye. Lapunk címére ren-de-sen jár, ha az utolsó számot nem kapta meg tessék a postán követelni.

Kiadja:

A SZERKESZTŐSÉG.

Első zemplénmegyei honi butor raktár.

Értesítés.

Van szerencsénk a helybeli és vidéki n. é. közön-ségnek becses tudomására hozni, miszerint, **Rákóczy-utca, Roth Bernát-féle házban** egy, a mai kor kívánalmainak megfelelőleg berendezett

Butorraktárt nyitottunk

hol is mindenféle stíli: ebédlő, háló, szalon, stb. beren-dezések a legjutányosabb árban és legpontosabban tognak kiszolgáltatni.

Kívánatra bármely e szakba vágó munkák saját izlés szerint, valamint

mindentemü épület munkák

a legrövidebb idő alatt s a legjutányosabb árban elvá-laltatnak.

A n. é. közönség b. pártfogását kéri

4—6

tisztelettel

Büchler Ferencz és Fia.

Köszönetnyilvánítás.

Ő Fensége Salvator Lipót főherceg udvarmesteri hivatala.

Általános Asbestáru-gyár.

Ő esásári és királyi Fensége Salvator Lipót Főherceg rendkívül meg van elé-gedve az asbesttálppal bélelt cipőkkel. Ő Fensége hosszabb gyalog kirándulásán használta e cipőket és érezte, hogy lábai nem fáradtak úgy ei, mint más közönséges cipőknél. Küldök egy pár vadász cipőt, hogy annak a mintájára készítsenek másikat asbesttálp-bélessel, ugyanannál a cipőszáznál s aztán küldjék ide.

Hiszük, hogy e vadászcipők ép oly jók lesznek és ép oly megfelelők, a mint megfelelők voltak a szaloncipők.

Zágráb, 1898. július hó 8-án.

KRAHL, huszárkapitány.

Magyarország volt miniszterelnöke, a közigazgatási bíróság elnöke, a követke-zőket írja:

Tisztelt Doktor ur!

Az asbestbetéti cipők kitérőeknek bizonyultak, szilárdan és puhán járok; megszűnt minden láb fáradásom, úgy hogy — azt hiszem — lábajom semmi további or-voslást nem igényel.

Szíves tanácsát köszöni

Dánoson, 1897. évi szeptember 17-én

tisztelő híve

WEKERLE SÁNDOR.

Nincs többé láb fájdás!

Óvjuk lábainkat hidegtől,

nedvességtől és meghűléstől.

Sem tukszem, sem izzadós láb, sem hőr-keményedés, sem lábdaganat, sem lábégés.

Rövid idejű viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbesttálppal bélelt látja el.

Kettősvastagságú 1 frt 20 kr., egyszerű 60 kr., homoktálp 40 kr., gyermekeknek fele.

Az asbesttálppal bélelt kitérősek legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár szállított.

Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett Felvilágosítá-sok, prospectusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Viszonteladókna megfelelő árendemény.

Asbestáru-gyár

részvénytársaság

Budapest VI. Sziv-utca 18.

Egyedüli elárusító raktár Klein Zsignmond „Kedvencz áruház” S.-a.-Ujhely Rákoczy-utca 775.

Ha szép kenyeret vagy süteményt akar ön, kérjen 40—50 deka buzaliszthez 5 krajczárért 2 dekagramm „Stella” sütőport

mely jobb minden bécsi gyártmánynál.

Kapható Sátoralja-Ujhelyben: Bilanovits István, Szentgyörgyi Vilmos Malártsik György, Klein Albert, Klein Géza, Behyna Testv., Hazai Adolf, Klein Henrik, Fischer Hani, Gluch Samu, Grünbaum Márk-kusz Liechtenstein Adolf és Szikszay Róza kereskedésében. 56

Hirdetések

közzétételére legalkalmasabb Zemplénvármegyének legelterjedtebb lapja a „Felsőmagyarországi-Hírlap.”

A LEGBIZTOS

ABBAN HATÓ

PATKÁNYMÉRGET KÜLDI

dobozokban a 30. 60. és 1frt.

MICHNIK JÁNOS

BOCHNITÁBAN

Gácsorszában.

LEVELEZŐ-LAP.

LEVELEZŐ-LAP.

LEVELEZŐ-LAP.

LEVELEZŐ-LAP.

Széképes levelező-lapok

nagyv. lasztékban kapható

e lap kiadóhivatalában Sandesmann Miksa és Társa

könyvnyomdája, könyv-, papír-, iró- és rajzszerkereskedésében

Sátoralja-Ujhelyben.

LEVELEZŐ-LAP.

LEVELEZŐ-LAP.

LEVELEZŐ-LAP.

LEVELEZŐ-LAP.

LEVELEZŐ-LAP.